

El silenci d'un mateix

Ds, 21/05/2011 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Un quart de vuit del matí i, com sempre, anem corrents per no fer tard. Em miro al mirall per acabar d'arreglar-me, i em sembla que no em veig, però els automatismes fan miracles. Sortim corrents, i acabem arribant justos de temps i esbufegant, però ho aconseguim.

Un cop al tren lleigeixo i bado, a vessar de gent i poques alternatives: mirar per la finestra el verd paisatge, gaudir de la llum solar, escoltar el rumor de la gent, i... no puc evitar veure'm reflectida a la finestra i reafirmar la meua imatge, però segueixo tenint l'estranya sensació de que no sóc realment jo. Aquest sentiment d'estranyesa m'acompanya tot el dia, i s'accentua quan passo per llocs que em retornen la imatge. Hauria de començar a preocupar-me?

De tornada a casa els pensaments no es deturen, el brogit m'ofega: temes pendents, problemes, organitzar el que queda del dia i les tasques del dia següent... de nou constato que em sento igual. L'acceleració no deixa que parli el cor, no permet que sorgeixi el que veritablement sento.

És tard, la meua filla ja dorm, i decideixo anar-me'n al llit. Continuo pensant en l'estranya sensació que m'envaeix. Què em manca? Poc a poc els meus pensaments se centren en allò que sóc, allò que crec, i em trobo a mi mateixa sense necessitat de tenir un mirall davant. Em veig i em reconec en el meu silenci, en aquella veu interior, que quan l'escoltes, vesteix el relat del cor i la vida. I, llavors recordo que el silenci és un camí que porta a la reconciliació amb un mateix, a veure's un mateix. Finalment neix la pregària. Jesús va dir als seus deixebles: "que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu..."